

Arrest

nr. 70 915 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 mei 2009 een asielaanvraag in. Zij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 25 juni 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 12 juli 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nummer 59 487 van 11 april 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 mei 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 23 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2010 werd ingediend door:

[A., M.] [...]

nationaliteit: Azerbeidzjan (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 19.05.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Azerbeidzjan. Betrokkene kan reizen, maar heeft nood aan mantelzorg. Deze kan ze verkrijgen bij haar drie broers in Azerbeidzjan (eigen verklaringen tijdens de asielprocedure).

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Azerbeidzjan.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Het systeem van medische zorgen is in Azerbeidzjan gratis (artsconsultaties, labo, ziekenhuizen en levensbelangrijke geneesmiddelen). Er bestaan private verzekeringen die verschillende dekkingen bieden. De gemiddelde prijs voor een verzekering bedraagt ongeveer 500 AZN per jaar. Deze verzekeringen worden meestal door de werkgever betaald.

In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de eventuele overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Azerbeidzjan - het land waar zij tenslotte ruim 27 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp, zoals bijvoorbeeld bij haar drie broers, die volgens eigen verklaring tijdens haar asielprocedure in Azerbeidzjan verblijven.

Er zijn ongeveer 30 specialisten voor de aandoening van betrokkene werkzaam in Baku (betrokkene verklaarde tijdens haar asielprocedure in Baku verbleven te hebben alvorens naar België te zijn gereisd. De prijzen van consultaties variëren van 15 tot 90 AZN. Behandeling is gratis in het Psychoneurologisch Centrum van Baku.

Wat betreft de gegevens die door de advocaat van betrokkene aangebracht werden om een inbreuk op art.3 EHRM aan te tonen:

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het recht van verdediging.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"[...] De bestreden beslissing is zeer dubbelzinnig opgesteld. Enerzijds stelt de beslissing dat medische verzorging gratis is, anderzijds stelt ze dat consultaties tussen de 15 en 90 AZN kosten!

Er dient meteen benadrukt te worden dat maar liefst 75% van de uitgaven voor gezondheidszorg private uitgaven zijn. De overheid komt, met andere woorden, maar tussen voor 25%. Bovendien moeten patiënten 85% "out of pocket" bijdragen tot deze gezondheidszorgen. (World Health Organization - Core Health Indicators 2010). Dit gaat om enorme bedragen voor gewone mensen en dit is onbetaalbaar.

In Country Cooperation Strategy at glance van the World Health Organization lezen we het volgende: Primary care services are not well developed and facilities are often in very poor condition, some lacking in water and electricity, and staff are poorly trained. Secondary care follows the former centralized soviet model with large numbers of hospitals and beds; many people attend hospitals for basic needs. Privatization of some facilities has been introduced but does not address the need for overall rationalization of services. Fees for some services, introduced in 1998, make up an increasing proportion of health expenditure (56% in 2000). Staff salaries are inadequate and informal payments are often required, particularly in rural areas. Implementation of mandatory health insurance has been delayed.

Dit onafhankelijk rapport maakt melding van de steekpenningen die betaald dienen te worden.

Dit rapport vermeldt ook dat er an inadequate physical infrastructre and poor acces to essential drugs is; bovendien is de farmaceutische sector helemaal niet gecontroleerd en geregeld.

Het rapport Ärztliche Versorgung in Aserbajdschan van OSAR bevestigt nog:

Er zijn in Azerb[eidz]jan wel ziekenhuizen, maar deze ziekenhuizen zijn in dermate slechte toestand dat zij apparatuur missen en zelfs medicijnen. De mensen die het zich kunnen veroorloven laten zich in Israël of Turkije verzorgen.

Tijdens een ondervraging zei 2/3den van de mensen dat hun inkomen onvoldoende was om hun medische kosten te kunnen betalen.

Rapport Wereldgezondheidsorganisatie - Mental Health Atlas 2005 lezen we dat een mental health policy afwezig is, alsook een national mental health programme.

Mental Health Financing. There are budget allocations for mental health. The country spends 1.6% of the total health budget on mental health. The primary sources of mental health financing in descending order are tax based, out of pocket expenditure by the patient or family, private insurances and grants. Hospital treatment is expensive by the average standards.

Dit rapport van de WHO stelt nogmaals vast dat er out-of pocket betalingen dienen te gebeuren door de patiënten of zijn familie.

Er zijn 5 psychiaters per 100.000 mensen en 7 bedden per 10.000 mensen. Momenteel zijn er amper psychologen of sociale werkers. Ter vergelijking in België zijn er 18 psychiaters en bijna 23 bedden.

Beschikbaarheid van de medische behandeling

Dat de bestreden beslissing vaststelt dat een medische behandeling beschikbaar is en dit louter op basis van een informatie uit 2008 van de Belgische ambassade en op basis van een website.

Dat de bestreden beslissing hiervoor verwijst naar informatie beschikbaar in het administratief dossier en deze informatie slechts beschikbaar is nadat de betrokkenen een beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij dus slechts achteraf geïnformeerd worden wat een schending uitmaakt van hun recht op verdediging en op de formele en materiële motiveringsplicht zoals hoger aangehaald nu het helemaal niet duidelijk is welk soort informatie het hier betreft.

Dat het vaste rechtspraak is dat indien de bestreden beslissing zich baseert op bepaalde informatie of op een advies van een bepaalde persoon, zoals bijvoorbeeld een arts, deze informatie in copie moet worden toegevoegd als bijlage aan de bestreden beslissing, wat in dit geval niet is gebeurd;

Dat hierdoor de eisers niet de mogelijkheid heeft op nuttige wijze zijn rechtsmiddel uit te oefenen, daar zij in de onmogelijkheid is om kennis te nemen van de informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die enkel te vinden is in het administratief dossier, zodat zij zijn middelen en argumenten niet kan laten gelden;

Dat dit een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging nu zij bij het indienen van het huidige verzoekschrift geen mogelijkheid hebben om op schriftelijke wijze middelen en argumenten te laten gelden voor de Raad omtrent de informatie waarop de tegenpartij zich baseert;

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt op welke wijze de toegang tot de nodige medische zorgen in de concrete praktijk zou worden gerealiseerd;

Dat hoger genoemde rapporten daarentegen de toegankelijkheid tot zelfs essentiële medicatie ernstig in vraag stellen.

Dat hoger genoemde rapporten bovendien de kwaliteit van deze zorgen ernstig in vraag stellen!

Stopzetting lopende medische behandeling

Dat [in] de bestreden beslissing niet gemotiveerd is dat het stopzetten van de medische behandeling geen medisch risico inhoud[t].

Dat [...] de bestreden beslissing aldus niet kan vaststellen dat eiseres gewoonweg naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij nu immers nog steeds nood heeft aan medische begeleiding;

Dit in de eerste plaats omwille van het feit dat eiseres deze behandeling niet kan krijgen in haar land van herkomst, zoals de hoger genoemde rapporten reeds aantonen omdat deze behandeling niet beschikbaar is;

Dat eiseres, in de tweede plaats, moest deze behandeling beschikbaar zijn, deze niet kan betalen;

Dat, in de derde plaats, de bestreden beslissing helemaal niet ingaat op de stopzetting van de behandeling en louter focust op het feit dat deze behandeling mogelijk is in het land van herkomst van eiseres;

Maar dat de bestreden beslissing niet ingaat op de stopzetting van de huidige behandeling;

Dat het logisch is dat, iemand met post traumatische stress moet worden opgevolgd en dat hierbij tussen eiseres en haar behandelende geneesheer een vertrouwensrelatie ontstond die onontbeerlijk is voor het goede genezingsproces;

Dat aldus de stopzetting van de behandeling, ook al zou deze kunnen worden verdergezet, automatisch een verslechtering van de gezondheidssituatie inhoudt - wat een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 EVRM;

Financiële toegankelijkheid medische behandeling

Dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit [dat] niet [wordt] vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien zou betrokkene hulp kunnen inroepen van familie en vrienden alsook financiële hulp;

Dat in de bestreden beslissing dus niet duidelijk wordt gemaakt of van eiseres wordt verwacht dat zij constant hulp en financiële hulp vraagt aan vrienden en familieleden. De beslissing is immers op deze wijze opgesteld dat er wordt gesteld dat eiseres beroep kan doen op "(tijdelijke) hulp en op (tijdelijke) financiële hulp";

Dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig kan stellen dat eiseres bij terugkeer beroep moet doen op familieleden en vrienden om behandeld te kunnen worden daar dit zeer onzeker is en eiseres volledig afhankelijk maakt van de goodwill van vrienden en familieleden en dat niet de bedoeling kan zijn;

Dat in de bestreden beslissing geenszins wordt hard gemaakt dat de medische behandeling toegankelijk is daar er louter wordt verwezen naar het feit dat behandeling gratis is, zonder dit te documenteren;

Dat de bestreden beslissing in zijn motivering de financiële mogelijkheid van de betrokkene dient te evalueren en niet kan volstaan met louter te verwijzen naar het medisch certificaat dat niet stelt dat de betrokkene niet arbeidsongeschikt is en deze bijgevolg arbeidsgeschikt is – terwijl geen enkel medisch certificaat vermeld of betrokkene arbeidsgeschikt zijn – dat immers arbeidsongeschiktheid een term is uit de arbeidsgeneeskunde die evalueert of een patiënt medisch geschikt is een bepaalde arbeid te verrichten en ook hier eerst naar de bestaande arbeid wordt gekeken en in tweede plaats naar arbeid sensu lato en het hier dus een totaal andere medische kwalificatie betreft die nooit wordt gemaakt bij uitgebreide medische certificaten voor vreemdelingen. Dat de vermelding hiervan ook geen grond is om te besluiten tot de onontvankelijkheid van een medische regularisatie. Dat er aldus niet kan worden verwezen naar het niet-vermelden van een bepaald gegeven nu dat gegeven (arbeidsgeschiktheid) niet verplichtend dient vermeld te worden. Dat er uit het «niet-vermelden» van bepaalde gegevens nooit gevolgen kunnen worden [getrokken], wat in casu wel gebeurde. Dat er evenzeer uit deze «niet-vermelding» kan worden uitgegaan van het feit dat eiseres arbeidsongeschikt is. Dat de bestreden beslissing aldus de financiële mogelijkheid van de eiseres niet onderzocht terwijl dit wel diende te gebeuren. (R.v.St. nr. 79.364 van 19 maart 1999 que quant au coût élève du traitement mis en évidence par l'ambassade de Belgique à Luanda, la partie adverse répond que "au cas où l'intéressée ne dispose

pas elle-même des moyens financiers nécessaires, il lui appartient de se les procurer auprès de personnes privées ou d'organisations caritatives"; qu'il ne ressort cependant pas du dossier administratif que la partie adverse ait procédé à ce sujet au moindre examen, ni quant à la possibilité de se faire aider par des organisations caritatives en Angola ou à partir de la Belgique (...) en R.v.St. nr. 72.594 van 18 maart 1998 "que la décision attaquée fait reproche au requérant de n'avoir apporté aucun élément relatif au coût réel d'un traitement dans son pays, ni à la possibilité pour une personne exerçant une activité lucrative normale dans ce pays de payer les dits frais et de n'avoir pas apporté la preuve qu'il ai réellement cherché à trouver un payment privé pour ces frais ; qu'il ressort cependant du dossier administratif que la partie adverse n'a elle-même, comme elle aurait dû le faire à la suite des informations qui lui ont, à sa demande, été communiquées, par l'Ambassade de Belgique à Abidjan, pris aucune initiative, ni même contacté le requérant, en vue de procéder à l'examen de sa situation financière ; que la décision n'est pas adéquatement motivées, que de surcroit le retour du requérant au Ghana est susceptible, dans ces circonstance, d'engendrer dans son chef un risque sérieux et avéré de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la Convention (...)

Dat een beroep doen op vrienden en familieleden zou betekenen dat eiser aldus totaal afhankelijk bij terugkeer zou zijn van de goede wil van hen tot bekomen van medische hulp.

Dat betrokken met hoger genoemde rapporten duidelijk maakt dat steekpenningen meer de regel dan de uitzondering zijn in Azerb[eidz]jan omdat de lonen van de artsen en de verplegers veel te la[ag] zijn en dat 90% van de betalingen voor medische zorgen "out of the pocket" zijn en dus door de indiv[id]uele burgers dienen gedragen te worden en dat deze kosten zeer hoog kunnen oplopen en de facto onbetaalbaar zijn zodat betrokkene aantoont dat medicijnen, zo zij reeds beschikbaar zouden zijn, niet financieel toegankelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, die aan de tegenpartij oplegt om een beslissing te nemen, rekening houdende met alle elementen van de zaak en dat de tegenpartij in voorkomend geval, indien dit nodig is, moet overgaan tot da noodzakelijke onderzoeken op dat ze volledig zou zijn geïnformeerd over de situatie van persoon en de gezondheidstoestand (C.E., n° 91.709 van 19 december 2000: LEJEUNE, L. en MATHY, F., "La jurisprudence du Conseil d'Etat au contentieux médical des étrangers", R.D.E., 2002, n° 119, p. 395-396);

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont, in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name art. 9ter van de wet van 15 december 1980. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite:

[...]

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie oa. RvV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RVV, idem) .

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van informatie van de Belgische ambassade van 2008 en een website. Verzoekster laat echter na in concreto aannemelijk te maken dat deze informatie foutief zou zijn.

Met betrekking tot de stopzetting van de medische behandeling, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, nu de bestreden beslissing onderzocht heeft of en besloten heeft dat de noodzakelijke medische hulp aanwezig is in Azerbeid[z]jan, bezwaarlijk kan gesproken worden van een stopzetting van de medische behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst kan verzoekster de nodige medische behandeling gewoon verderzetten. Verzoekster maakt een schending van art. 3 EVRM dienaangaande niet aannemelijk.

Zij maakt evenmin aannemelijk waarom het kennelijk onredelijk zou zijn van verwerende partij om uit te gaan van het feit dat verzoekster, na 27 jaar (!) in Azerbeid[z]jan te hebben verbleven, geen beroep zou kunnen doen op vrienden, familie of kennissen, die eventueel, indien nodig, verzoekster financieel zouden kunnen bijstaan.

Met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat zich in het administratief dossier geen medisch attest bevindt dat melding maakt van een arbeidsongeschiktheid. Gelet op het feit dat de bewijslast bij de verzoekende partij rust, kan verwerende partij er dan ook redelijkheidshalve van uitgaan dat verzoekster kan werken teneinde te voorzien in eventuele medische kosten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RVV, idem).

Zoals supra reeds verduidelijkt, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat deze in beslissingen in toepassing van de wet van 15 december 1980 geen toepassing vinden (RvS nr. 155.170 d.d. 16 februari 2006).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds kan ingekeken worden op eenvoudige vraag. Om het dossier in te kijken en/of hier een kopie van te verkrijgen, moet de advocaat deze vraag schriftelijk stellen aan de Dienst openbaarheid van bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan enkel per e-mail of fax 02/274.66.83. De Dienst Vreemdelingenzaken zal het dossier vervolgens klaarmaken voor consultatie en de raadsman schriftelijk laten weten wanneer die kan langskomen. In de praktijk duurt dit 1 week. Verzoeksters grief is derhalve onterecht wanneer zij stelt dat zij haar rechten van verdediging niet op adequate wijze heeft kunnen uitoefenen. Prima facie heeft zij immers nagelaten inzage te vragen.”

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster, om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond is. Er wordt uiteengezet dat

verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat een adequate behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst en dat deze voor haar toegankelijk is. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. Verder wordt aangegeven dat verzoekster kan reizen en dat zij de nodige mantelzorg kan verkrijgen bij haar drie broers in Azerbeidzjan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Het gegeven dat verweerder heeft uiteengezet dat bepaalde medische zorgen gratis zijn in Azerbeidzjan en daarnaast heeft toegelicht dat wat betreft de specifieke aandoening waaraan verzoekster lijdt zij een beroep kan doen op één van de dertig specialisten in Baku die voor een consultatie wel een bedrag tussen de 15 en de 90 AZN aanrekenen, maar dat zij de voor haar aangewezen zorgen op één bepaalde locatie ook gratis kan verkrijgen is, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, niet dubbelzinnig doch toont aan dat verweerder oog heeft gehad voor de specifieke situatie van verzoekster. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt bovendien duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat de behandeling die verzoekster nodig heeft kosten, van welke aard ook, met zich mee kan brengen, doch vaststelde dat niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is en bijgevolg niet kan instaan voor de betaling van deze eventuele kosten. Er wordt ook aangegeven dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster – die ruim zevenentwintig jaar in Azerbeidzjan heeft verbleven – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het verkrijgen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoekster tijdens haar asielprocedure zelf aangaf dat zij drie broers heeft in haar land van herkomst.

Verder merkt de Raad op dat wanneer een administratieve beslissing gebaseerd is op inlichtingen die het bestuur terugvond in bepaalde verslagen, het volstaat om naast de bronvermelding de dienstige gegevens uit deze verslagen in een beslissing te vermelden en het dus niet vereist is om de volledige tekst van deze verslagen in de motivering van een beslissing op te nemen of om deze verslagen bij deze beslissing te voegen (cf. RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Zowel in de bestreden beslissing als in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 mei 2011 – dat verzoekster samen met de bestreden beslissing werd betekend – wordt vermeld op welke bronnen men zich heeft gebaseerd bij de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor verzoekster vereiste medische behandeling en opvolging in Azerbeidzjan en wordt de in deze bronnen voor huidige zaak relevante inhoud overgenomen. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden geen kennis te hebben van voor haar van belang zijnde passages uit de op 19 maart 2008 door de Belgische ambassade te Baku overgemaakte informatie en de inlichtingen die teruggevonden werden op een specifieke website die daarenboven eenvoudig consulteerbaar is.

Verzoekster kan tot slot niet worden gevolgd waar zij betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet wordt gemotiveerd dat het stopzetten van de medische behandeling geen medisch risico inhoudt. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Er dient te worden gesteld dat aangezien verweerder vaststelde dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar en voor haar toegankelijk zijn dit impliceert dat er geen ernstig risico bestaat dat zij haar medische behandeling zal dienen stop te zetten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat voor de aandoening van verzoekster – waarvan wordt aangenomen dat deze een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet degelijk behandeld wordt – een adequate behandeling beschikbaar is in Azerbeidzjan. Hiervoor wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 mei 2011, zoals gevoegd bij de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zowel de vereiste medicamenteuze behandeling in de vorm van equivalenten van de door verzoekster thans genomen medicatie als psychotherapie beschikbaar zijn in Azerbeidzjan en dat er aldaar ook poliklinieken zijn. De ambtenaar-geneesheer baseerde zich voor zijn stellingname op de informatie die door de Belgische ambassade te Baku op 19 maart 2008 werd overgemaakt en op informatie die kan worden teruggevonden op een website. Verzoekster toont door te verwijzen naar verslagen van de Wereldgezondheidsorganisatie van respectievelijk 2005 en 2006 en een rapport van ‘OSAR’ van 2006 – waarin melding wordt gemaakt van een niet-adequate infrastructuur, van een beperkte toegang tot essentiële medicijnen, van een farmaceutische sector die niet gecontroleerd en geregeld is, van ziekenhuizen die apparatuur en zelfs medicijnen missen en van de afwezigheid van een ‘*mental health policy*’ en een ‘*mental health programme*’ – niet aan dat voormelde informatie, die bovendien van recentere datum is, niet correct is. Het door verzoekster aangebrachte uittreksel van de ‘*Mental Health Atlas*’ van de Wereldgezondheidsorganisatie met betrekking tot Azerbeidzjan van 2005 bevestigt zelfs uitdrukkelijk dat ‘*amitriptyline*’ of ‘*redomex*’, zijnde een equivalent van het door verzoekster thans gebruikte medicijn ‘*solian*’, beschikbaar is en dat een behandeling van ernstige mentale problemen (‘*severe mental disorders*’) en opvolging door een psychiater tevens mogelijk is. Daarnaast wordt melding gemaakt van ‘*community care facilities*’ voor mensen met mentale problemen. Verzoekster toont aan de hand van de door haar voorgelegde rapporten ook niet aan dat de voorhanden zijnde vereiste medicatie en psychotherapie kwalitatief gezien niet toereikend zou zijn. Er dient immers te worden opgemerkt dat de door verzoekster aangebrachte informatie van de Wereldgezondheidsorganisatie dat er slechts vijf psychiaters per honderdduizend mensen en zeven bedden per tienduizend mensen zouden zijn dateert van minstens zes jaar geleden en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder specifiek wat betreft de hoofdstad Baku – waarbij wordt opgemerkt dat verzoekster de stelling in de bestreden beslissing dat zij in het kader van haar asielerzoek verklaarde aldaar te hebben verbleven voorafgaand aan haar komst naar België niet betwist – is nagegaan welke opvolging beschikbaar is. Verzoekster weerlegt op geen enkele wijze het gegeven dat uit de informatie waarover het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte blijkt dat in Baku dertig psychologen en psychotherapeuten werkzaam zijn, dat er elk jaar twee à drie nieuwe specialisten bijkomen, die vaak een stage of extra opleiding in Amerika of West-Europa hebben genoten en dat verzoekster zich kan wenden tot het Psychoneurologisch Centrum van Baku. Verzoekster toont niet aan dat de voorhanden zijnde psychotherapeutische behandelingen kwalitatief gezien dermate ontoereikend zijn dat geen sprake meer is van de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing besloten dat de in Azerbeidzjan voorhanden zijnde noodzakelijke medische behandeling en opvolging toegankelijk is voor verzoekster. Verzoekster wijst op de praktijk van “*out of pocket*” en informele betalingen die worden gevraagd bij het verstrekken van medische zorg in Azerbeidzjan en betoogt dat als gevolg hiervan de vereiste medicatie en behandeling in Azerbeidzjan voor haar niet toegankelijk is. Tevens betoogt zij dat de financiële toegankelijkheid van de vereiste zorg niet werd nagegaan door verweerder. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de financiële mogelijkheid voor verzoekster om de vereiste medische behandeling en opvolging te kunnen verkrijgen wel degelijk heeft onderzocht. Hierbij werd tevens rekening gehouden met het gegeven dat, ondanks het gegeven dat het systeem van medische zorgen in Azerbeidzjan (artsconsultaties, labo, ziekenhuizen en levensbelangrijke middelen) gratis is – gegeven dat blijkt uit de op 19 maart 2008 door de Belgische ambassade te Baku overgemaakte informatie die als dusdanig niet wordt weerlegd door verzoekster –, er mogelijk sprake is van overige kosten “*die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp*”. Er wordt dienaangaande op gewezen dat niet blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is en dat bijgevolg kan worden aangenomen dat zij kan instaan voor deze eventuele kosten. Tevens wordt, zoals reeds werd gesteld, aangegeven dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster – gelet op het langdurig verblijf in Azerbeidzjan – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het verkrijgen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. Hierbij wordt geduid dat verzoekster

tijdens haar asielprocedure zelf aangaf dat zij drie broers heeft in haar land van herkomst. Gelet op voormelde motivering dient te worden gesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerder van verzoekster verwacht dat zij *“constant hulp en financiële hulp vraagt aan vrienden en familieleden”*. Bovendien wordt ook aangegeven dat de behandeling in het Psychoneurologische Centrum in Baku gratis is. De Raad stelt vast dat verzoekster voorts de stelling van verweerder niet weerlegt dat, aangezien niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt is, zij zelf een inkomen kan verwerven. Het gegeven dat er geen medisch attest is waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster arbeidsgeschikt is, laat op zich niet toe te concluderen dat de stellingname van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is. Het komt bovendien, gelet op artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoekster toe om alle nuttige inlichtingen over de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst over te maken. Verzoekster maakt met haar betoog verder niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid is om de eventuele kosten vereist voor de noodzakelijke medische behandeling en opvolging te dragen, door eigen inkomsten of eventueel met de (tijdelijke) hulp van haar broers. Er blijkt evenmin dat zij onvermogen is, nu zij in het kader van haar asielprocedure aangaf vierduizend euro te hebben betaald aan een smokkelaar om haar naar België te brengen. Verzoekster wijst erop dat liefst vijftien procent van de uitgaven voor gezondheidszorg private uitgaven zijn en dat patiënten vijftien procent of zelfs negentig procent van de gezondheidszorgen dienen te betalen, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat deze laatste cijfers als dusdanig geen enkele grondslag vinden in de door haar overgemaakte stukken en hoe dan ook geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoekster verwijst ook nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. De Raad stelt dan ook vast dat de motivering in de bestreden beslissing inzake de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging noch onwettig noch kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.4. De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder aanvaardt dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kan worden beschouwd als zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld. Verweerder oordeelde evenwel, na het advies te hebben ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer, dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er een behandeling beschikbaar is in Azerbeidzjan die toegankelijk is voor verzoekster. Verzoekster weerlegt deze vast-

stelling niet. Gelet op het gegeven dat zij haar behandeling in Azerbeidzjan kan verderzetten, maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat de stopzetting van haar behandeling in België een verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben en er hierdoor reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, hetgeen in casu niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK